

Тебе обрано. Й обрано дуже прискіпливо. Може, саме вона тебе зупинить. Може, вона буде іншою. Може, її стане вдосталь.

Єдине, що можна сказати напевне, — вона особлива.

Гадаєш, річ у її очах. Не в їхньому забарвленні: крижаних, пронизливо-блакитних. Не у віях, не у формі, не в тому, що їй не потрібно фарбувати очі підводкою, щоб вони стали наче котячі.

Ні, річ у тому, що криється поза цими крижаними блакитними очима, які привертають до неї погляди безлічі людей. Це відчувається щоразу, як на неї дивишся. Впевненість. Знання. Потойбічний блиск, який переконує людей, що вона — не промах.

Може, так і є.

Може, вона справді здатна бачити різне. Може, вона таки децю знає. Може, вона справді така, як каже, чи в ній навіть є децю більше. Проте, спостерігаючи за нею, рахуючи її вдихи й видихи, ти всміхаєшся, бо десь глибоко всередині знаєш, що вона тебе не зупинить.

Бо насправді ти не хочеш, щоб вона тебе спинила.

Вона вразлива.

Ідеальна.

Мічена.

І єдине, чого ця так звана екстрасенска не бачить, — це ти.

Кепські часи. Чайові дають погані, переважна більшість моїх колег залишає бажати кращого, однак *c'est la vie, que sera sera* — тут вставте кліше іноземною мовою, яке тільки заманеться. Це мій літній підробіток, що відваджує від мене Нонну^{*}. Крім того, завдяки цьому робочому місцю тітки, дядьки та простакуваті брати-сестри не почуватимуться так, наче мусять пропонувати мені тимчасову роботу в їхніх рестораціях / м'ясних крамницях / юридичних консультаціях / бутиках. З огляду на вкрай велелюдну (і дуже італійську) татову сім'ю, де об'єднано кілька поколінь, можливостей у мене безліч, проте все воно завжди те саме.

Тато зараз мешкає за тридцять земель. Мама зникла — імовірно, померла. Отож я — клопіт для всіх і водночас ні для кого.

Імовірно, проблемний підліток.

* Таке життя, чому бути — того не минути. — Тут і далі примітки перекладача.

** Nonna (італ.) — бабуся.

— Замовлення готове!

З натренованою вправністю я схопила тарілку з млинцями (з беконом) лівою рукою та величезне сніданкове бурито (з перцем халапеньйо на окремій тарілочці) правою. Якщо восени не складу іспити на академічні здібності, мені справді світить майбутнє в галімому закладі громадського харчування.

— Млинці з беконом. Сніданкове бурито з перцем халапеньйо окремо. — Я опустила тарілку на стіл. — Чи бажаєте чогось ще, панове?

А втім, перш ніж хтось із них навіть роззявив рота, я вже точно знала, що кожен з них скаже. Чоловік ліворуч попросить ще масла. А той, що праворуч? Він потребуватиме ще однієї склянки води ще до того, як тільки подумає про цей перець халапеньйо.

Десять до одного, що він його навіть не любить.

Ті, хто справді любить халапеньйо, не замовляють його на окремій тарілці. Просто пан Сніданкове Бурито не хотів, щоб його вважали мазунчиком — хоча він вжив би інше слово, аж ніяк не «мазунчик».

«Агов, Кессі, постривай, — суворо гаркнула я сама собі, — *тримайся берега*». Зазвичай я нечасто лаюся, але в мене є гідка звичка переймати чужі дивацтва. Залиш мене в приміщенні з юрбою британців, і я вийду з британським акцентом. Однак це не зумисно — просто я витратила забагато часу, залізаючи іншим людям у голову.

Професійна деформація. Не моя. Моєї матері.

— Можна мені ще кілька паковань з маслом? — запитав чоловік ліворуч.

Я кивнула головою і чекаю.

— А мені ще води, — пробурмотів чоловік праворуч. Напнувши груди, він пожирив поглядом мої цицьки.

Я силувано всміхнулася.

— Зараз принесу. — І ледве втрималася, щоб наприкінці не додати «збоченцю».

Я досі сподіваюся, що чоловік, якому під тридцять і який удає, що любить перчене й так неприховано витріщається, немов готується до Олімпіади з хтивих поглядів, на груди офіціантки-підлітки, котра його обслуговує, виявиться так само щедрим на чайові.

«Одначе ж, — міркувала я, повертаючись по додаткове замовлення, — *можже, він належить до чоловіків, які дурять молодих тендітних офіціанток, просто аби довести, що можуть собі це дозволити*».

Машинально я подумки прокручувала подробиці цієї ситуації знов і знов: як убраний пан Сніданкове Бурито, яким є його ймовірний фах і той факт, що його друг, який замовив млинці, носить набагато дорожчий годинник.

Він наполягатиме, щоб сплатити рахунок, й тоді прощайте путні чайові.

Я сподівалася, що помиляюся, проте була майже певна, що ні.

Інші діти в дошкільні роки виспівували літери абетки. А я зростала, вивчаючи геть іншу абетку. Поведінка, особистість, оточення — мама називала їх ПОО, і це були секрети її ремесла. Якщо тебе навчили так мислити, вимкнути це вже не так просто, навіть коли доростаєш до усвідомлення, що, переконуючи людей у своїй телепатії, твоя мама обманює, а беручи гроші за це — шахраєє.

Навіть тепер, коли мама зникла, я не могла втриматися, щоб не читати людей, — так само, як не могла не дихати, не кліпати чи не лічити дні до свого вісімнадцятого дня народження.

— Столик на одну особу? — низький, веселий голос переніс мене з думок у реальність. Особа, котрій належав голос, скидалася на хлопця, який радше б почувався на своєму місці у заміському клубі, ніж у дешевому ресторанчику. Хлопець мав ідеальну шкіру й по-модному скуповжене волосся. Навіть попри те, що його слова лунали як запитання, насправді то було не воно — точніше, не зовсім воно.

— Звісно, — відповіла я, хапаючи меню. — Проходьте сюди.

Глянувши прискіпливіше, я збагнула, що пан Заміський Клуб був майже мого віку. На ідеальному обличчі — ледве помітна усмішка, хода впевнена — як у старшокласника з високого товариства. Навіть просто дивлячись на нього, я почувалася селючкою.

— Такий годиться? — спитала я, підводячи його до столика під вікном.

— Годиться, — відповів він, опускаючись на стілець. Згодом невимушено, з непорушною впевненістю, оглянув приміщення. — Чи багато метушні у вас тут на вихідних?

— Певна річ, — відповіла я. Раптом мені стало цікаво, чи, бува, не втратила я вміння розмовляти складнопідрядними реченнями. Зважаючи на вираз обличчя парубка, його, певно, цікавило те саме. — Я почекаю хвилику, поки ви проглянете меню.

Він не відповів, тому за цю хвилину я доставила панові Сніданкове Бурито та панові Млинці їхні рахунки —

два окремі, а не спільний. Мені здалося, що якщо розбити все на два рахунки, то, може, мені перепадуть пристойні чайові.

— Розрахую вас, шойно будете готові, — мовила я, натягнувши удавану усмішку.

Розвернувшись й прямуючи на кухню, зауважила, що парубок біля вікна спостерігає за мною. І то не був погляд я-готовий-замовляти. Я не могла збагнути, що він мені нагадує, але нутром чула — *щось* є в тому погляді. Мене гризло відчуття, ніби я не помічаю якоїсь ключової деталі у цій ситуації — щодо нього — й та гризота ніяк не відступала. Такі хлопці зазвичай не снідають у таких закладах, як цей.

І не витріщаються на таких дівчат, як я.

Тож я спантеличено й сторожко перетнула кімнату.

— Чи вирішили ви, що замовлятимете? — поцікавилася я. Нічого не вдієш, тому, залишивши волосся спадати мені на обличчя, щоб приховати свій вираз, обслужила парубка.

— Три яйця, — погляд його карих очей був прикутий до тієї частини моєї зовнішності, яку я не сховала. — Порцію млинців, порцію шинки.

Мені не треба було занотовувати замовлення, та раптом закортіло мати ручку, аби хоч що-небудь тримати в руках.

— Які мають бути яйця? — спитала.

— Це ви мені скажіть, — слова парубка заскочили мене зненацька.

— Перепрошую?

— Здогадайтеся, — відповів.

Я витріщилася на нього крізь чубчик, що досі спадав мені на обличчя.

— Ви хочете, щоб я вгадала, як приготувати для вас яйця?

Він всміхнувся.

— А чом би й ні?

Ось так, рукавичку кинуто.

— Не яєчня скрембл, — міркувала я вголос. Скрембл — надто посередній вибір, надто звичний, а цей хлопчина полюбляє трішки вирізнитись. Але й не занадто, отже, яйця пашот теж не варіант, принаймні не в такому закладі. Оката яєчня — надто складно для нього, а яєчня, посмажена з обох сторін, — недостатньо складно.

— Оката яєчня, ледве підсмажена з другого боку. — Я була настільки ж упевнена в цьому висновку, наскільки в тому, якого кольору його очі. Всміхнувшись, він згорнув меню.

— Скажете, чи я вгадала? — попросила я. — І не тому, що потребувала підтвердження, а тому, що хотіла почути, якою буде відповідь.

Хлопець стенив плечима.

— А що ж тоді в цьому цікавого?

Мені так і хотілося стояти як укопана, поки не прочитаю його до щирця, проте не стала. Я прийняла його замовлення. Принесла йому сніданок. Несподівано підкралась обідня метушня, тож коли я повернулася, щоб перевірити, як він там, парубок уже пішов геть. Навіть рахунку не дочекався — просто залишив двадцять доларів на столику. І тільки-но мені спало на думку, що за двадцятку чайових я гралась би з ним у здогадайки скільки заманеться, як помітила, що він лишив не лише рахунок.

На столі лежала ще й візитівка.

Я взяла її. Біла-білісінька. Чорні літери. З рівними проміжками. У лівому кутку вгорі — печатка, проте тексту порівняно мало: ім'я, посада, телефонний номер. Нагорі візитівки виднілися три слова, три маленькі слівця, від яких у мене перехопило дух, ніби хтось несподівано й сильно вдарив мене кулаком у груди.

Поклала візитівку й гроші в кишеню. Повернулася на кухню. Перевела дух. Знову поглянула на картку.

Теннер Брісс. Ім'я.

Спеціальний агент. Посада.

Федеральне бюро розслідувань.

Три слова, але я так на них витріщалася, що перед очима все попливло і я могла розгледіти лише три літери.

Що я в біса накоїла, що привернула увагу ФБР?

РОЗДІЛ 2

Після восьмигодинної зміни все тіло неймовірно боліло, проте розум був жвавим. Я прагнула зачинитися в кімнаті, впасти на ліжко й поміркувати, що то за «Привіт, Кітті» трапилося сьогодні в пообіддя.

На жаль, на вулиці була неділя.

— А ось і вона! Кессі, ми вже збиралися послати хлопців на пошуки тебе! — Моя тітка Таша належала до найрозсудливіших поміж батькових братів-сестер, тому вона, підморгуючи, не запитувала мене про те, чи знайшла я собі бойфренда, якому б приділяла час.

Бо то була справа дядька Ріо.

— О, наша маленька серцеїдка, еге? А що, багато сердець уже розбила? Певно, що багато!

Я завжди була невіддільним складником недільних вечерів, відколи соціальні служби кинули мене на поріг батькової оселі — слава богу, метафорично — у віці двадцяти років. За ці п'ять років я ще жодного разу не

* Персонаж японського аніме, маленька біла пухнаста кишка з бантиком. Тут: евфемізм на позначення «чортівня».

чула, щоб дядько Ріо поставив би питання, на яке слідом самотужки не відповів би.

— У мене немає бойфренда, — відказала я. Цей сценарій вже добре відомий, і такою була моя репліка. — Чесне слово.

— Про що мова? — запитав один із синів дядька Ріо, плюхнувшись на канапу у вітальні й звисивши ноги через бильце.

— Про бойфренда Кессі, — відповів дядько Ріо.

Я закотила очі.

— *Немає в мене бойфренда.*

— Таємний бойфренд Кессі, — не вгамовувався дядько Ріо.

— Гадаю, ти сплутав мене із Софією і Кейт, — відрізала я. За звичних обставин я не жбурнула б своїх двоюрідних сестер на поталу дядькові, проте відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів. — Радше в них є таємні бойфренди, аніж у мене.

— Ет, — озвався дядько Ріо. — Шанувальники Софії ніколи не бувають таємними.

Теревені тривали далі — добродушні кпини, пересипані сімейними жартами. Я грала свою роль, дозволяючи їхньому запалові заразити мене, кажучи те, що вони хочуть почути, усміхаючись так, як вони хотіли б, щоб я всміхалась. Я була привітною, надійною та щасливою — однак це була не я.

І ніколи не була.

Переконавшись, що ніхто не бачить, я прослизала на кухню.

— Кассандра. Добре, — озвалася моя бабуся, яка стояла, зануривши по лікті руки в тісто, з нетугою гулькою сивого волосся на потилиці й усмішкою на обличчі. — Як робота?